

FARKAS ISTVÁN

EKKOR KÖVEKET RAGADTAK...

„Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben,
 hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”

Jn 8,5

Az emberi erőszak az eredendő bűn – mondta Szepes Mária a Hegyi Bélával készült interjúban. Megdöbbenett majd elgondolkoztatott ez a kijelentés. Pedig milyen egyszerű és mennyire igaz, ha őszinte tudok lenni magamhoz. Másoknál ez mindig nyilvánvaló. De az, hogy ez az erőszak ott van még a legemberibbnek hitt dolgaim kellős közepén is akkor érttettem meg, amikor egy kedves barátom azt mondta: a válaszok kövek, amikkel a másikat, a kérdezőt megkövezzük. Persze ezt nem a törtek szorzásának problematikájára mondta és nem is a krumplistszta fűszerezésének kérdésére. Az alapvető, a belső, a lényegünkre vonatkozó kérdésekre adott válaszainkra mondta.

Mi a baj a válaszokkal? A látás hiánya. Az együtt-látás hiánya. A látás nélküli ítélet: ez a jó és ez a rossz. ”Mindenki tudja, hiszen bele van írva mindenki bölcsőjébe.” És így neveltek fel, és így neveljük fel a gyerekeinket. Mond meg hogyan van ez meg az! Gyere, megmondom! És ha fiatal, elhiszi. Ha idős, csak mosolyog a válaszon és fel sem teszi a kérdést. Hogy lehet elviselni azt, ha valaki látja ezt a borzalmat, ami az élet? - kérdezte egy kedves fiatal barátom. Hálát kell adni érte, hogy látod. Meg kell köszönni a látást. Ez a valóság – egyik oldala. Ezt látni már a mennyek országába vezető út első lépcsője. Elviselni? Hát, az nehéz. De ez a látás, ha sikerül újból és újból felújítani, elkezd átalakítani belülről. Majd megindít. Az egyiket adakozó kézzel a nélkülözők felé, a másikat nyitott szívvel a szenvedők felé, a harmadikat tiszta fejjel a törvénykezők felé. És a negyediket mindazok felé, akik szenvednek ettől az első megpillantástól. Nem az erkölcsi törvények miatt, hanem a ráébredés fájdalma miatt. Ez az élet? Igen. Ez az élet egyik oldala. Itt még az Isten is szenved – szenvedett. Ez egy ilyen hely. Nem a Paradicsom. Persze sok olcsó vigaszt, érzéstelenítőt kapni az árusoknál. Kell?

A válasz kő. Kiveri a szemet, még mielőtt láthatna. Az én válasza egy másik ének. Vak vezet világtalant. És

mégis, a hazug, az én válaszai ébreszthetik az igazságra – ha szerencsés. Ha újra és újra kérdez, ha újra és újra elhisz. Ha mindent elhisz, egyszer csak rájön a vakságára és elkezd a saját szemével nézni. Mint a könyvek esetén. A Könyv az csak egy könyv. Miért nem az összes könyv igazsága? És akkor mind becsukódik, és kinyílik a szem. És ott a Válasz. A borzalom egyik oldalról. És a szentség a másiktól. A létezés borzalma és szentsége.

Itt, ebben a borzalomban létezem. Vagyok. Élek. Minden pillanatban éltetek. Es gibt – mondja a német: Az adja – vagyok. És figyelem vagyok: látok. Már emlékszem azokra a finomságokra, amiket elfelejtettem a sötétségben. Rajtam a palást. Eszem, együtt azokkal, akik látni szeretnek és azt, ami táplál, amit szeretek. Aztán megint elsötétül minden, mert nyitott szemmel nem látok mást, mint amit mindenki lát. De az íz megmarad. Éhezem és szomjúhozom, mert már emlékszem. És újra látok, figyelek. És újra vak vagyok és szenvedek tőle. De lassan megérzek egy tengelyt, ami csak akkor érzékelhető, ha látok. Ott van különben is, de nincs hozzá érzékszervem. A fejem már tudja, de az semmit sem ér. Nem indít meg, mert nincs ereje. Meg kell nyerni azt a részt is, ami erővel rendelkezik. Ha a fej lát, hall, emlékszik, a szív megindít és viszi magával az együtt-működő testet. Ha együtt vannak. Ha együtt-működnek: Vagyok. Élet vagyok. Az adott élet vagyok. Ez az igazság. Ha...

Hogy vagy? – kérdezi egy ismerősöm. Várj csak egy pillanatra - válaszolom -, most éppen nem érzem hogy vagyok, de mindjárt elmúlik.

Zugló, 2011. március 10.

MIKLOVICZ LÁSZLÓ

HOMÍLIA...

ApCsel 4,8-12, 1Jn 3,1-2 Jn 10,11-18

Köszöntés...

Mottó: A jó pásztor nem terel, hanem vezet!

Jó Pásztor vasárnapján az egész világon a papi, lelkesi, szerzetesi hivatásokról emlékezünk meg. Imádkozunk, hogy a Jézusban hívő népnek mindig legyenek alkalmas vezetői. Persze az imádság nem azt jelenti, hogy megmagyarázzuk a jóistennek, hogy kevés papunk van és importáljon már valahonnan, hanem szeretettel és

biztatással veszünk körül azokat testvéreinket, akikben látjuk a szolgálat és az elkötelezettség csíráit.

Itt álljunk is meg egy kis értelmezés erejéig. Amikor a papi-szerzetesi-lelkészi hivatásokról gondolkodunk és Jézus tanítására akarjuk visszavezetni az egyház gyakorlatát, szembesülhetünk azzal, hogy valójában

Jézus nem papokat képzett, hanem tanítványokat gyűjtött. Azzal bízta meg őket, hogy ők maguk is tegyenek tanítvánnyá minden népet. Mint ahogyan ezt olvashatjuk Máté és Márk evangéliuma végén. Ráadásul ezt ingyen tegyék, nem úgy, mint a béresek, akik bérért dolgoznak és ennek megfelelő az odaadottságuk.

Tehát nem az volt Jézus pasztorációs módszertana, hogy legyenek néhányan, akik nagyon értik, miről is van szó és ők tanítják a nagy többséget, akik az idők végtelenségéig tanítványok maradnak és sosem lesz belőlük tanító, aki tovább adja a jó hírt. Jézus elgondolása szerint minden őt követni akaró embernek szóba kell állnia azzal, hogy egy életen keresztül tanulja a szeretet tant és ugyanakkor el is kell mondania a felebarátainak a boldogító felismeréseit. Azaz tanítja az ember testvéreit, felebarátait. Ezzel kell, hogy tele legyen a szíve, lelke, elméje, hiszen ahol a kincs ott a szíved. Talán a magyarországi statisztikai adatokat is megemlíthetjük, ami a papok és hívők arányát illeti. Egy papnak hány embertársával kellene foglalkozni? Országos viszonylatban kb. 3000-fővel. Ha figyelembe vesszük azt is, hogy a pap testvéreink többsége idős és gyakran betegségekkel küzd, és egyébként sem tud napi 24 órát pasztorálni, akkor bizony elég kilátástalan az Isten országa kibontakozása hazánkban.

De hozzátehetjük, hogy egész Európában ugyanez a helyzet. Tehát jól gondolhatta a názáreti Jézus, hogy minden tanítványának kellene tanítói ambíciókat is táplálni magában, ha komolyan követni akarja őt. Persze nem arról van szó, hogy a papság intézményét meg kellene szüntetni, hanem arról, hogy minden keresztény embereknek dolga az Isten Országá hirdetése. Ehhez a feladathoz azonban fel kell zárkózni: alaposan ismerni és érteni kell Jézus evangéliumát és érzelmileg is azonosulni vele. Az egyházunknak is

komoly mulasztásai vannak ezen a területen, hiszen a hívők tömegeit arra szocializálta, hogy csak tanítványok legyenek és legfeljebb tetteikkel tegyenek tanúságot az Isten Országáról. Még a fülembe cseng a 3 évvel ezelőtti egyházmegyei zsinat egyik fő kérdése: Hogyan töltheti be az eh. a hegyre épült város szerepét manapság? Úgy hogy a tagjai jól képzett, odaadott szívű, szóval és tettel tanúságot tevő felnőtt keresztények. Közösségi szempontból még valamit meg kell említenünk: a szociológia, a társadalomtudomány nem ismer vezető nélküli közösséget. Ennek a személynek a közösség megalakulásakor nagy szerepe van, később egyre inkább csökken, amikor a tagok már elsajátították a célkitűzéseket. Jézus gyakorlata is bizonyítja ezt: három éven át képezte a tanítványait, majd ugyanazt a feladatot bízta rájuk, amit maga is küldetésének tudott. A tanítványoknak is össze kell gyűjteniük a maguk tanítványait és ugyanúgy küldeni kell őket is.

Ha a mai evangéliumi képet alkalmazzuk az elmélkedésünkre, akkor azt mondhatnánk, hogy a fejlődésünk iránya a jézusi minta szerint a pásztorkodás, a jó iránymutatás, a bátor és hiteles elől menés, a jó szóval bátorítás, a hívás majd a küldés.

Érdemes megnézni, hogy milyen a mi Jó Pásztorunk, Jézus! Így érthetjük meg azt, hogy milyennek kell lenniük az Ő egyházában a pásztoroknak. Erre is példát adott valamennyiünknek.

A jó pásztor kedvenc képe volt az ősegyháznak. Ha azonban ennek a kifejezésnek a helyes értelmezését keressük, félre kell tennünk a romantikus, szentimentális elképzeléseinket, amelyek a képhez az évszázadok folyamán hozzákapcsolódtak. Az evangéliumi szöveg szerint Jézus az igazi Pásztor. Benne valósul meg mindaz, ami a pásztorra a szó teljes értelmében pásztorrá teszi. Nem azt mondja az evangéliumi szakasz, hogy Jézus küldetése, magatartása hasonlít a jó pásztorhoz, hanem hogy Ő az igazi pásztor. A pásztor nem önmagáért van, nem is juhok vannak a pásztorért, a pásztor van a juhokért. Életét is adja. Nem úgy, mint béres, aki önmagának él, életének értelmét önmagában, saját érdekében és saját hasznában keresi. Nem oltalmaz veszély esetén, hanem menekül, önmagát menti. Hiába jön pásztor köntösben, hiába jön Jézus nevében.

A jó pásztor törődik a juhokkal, nevükön szólítja, mert ismeri őket, és a juhok is ismerik. A kölcsönös ismerés fontossága sokszor elkerüli figyelmünket. A személytől személyig érő oda vissza kapcsolat! Az ismerés nem elméleti tudás, amikor az ember tudja, kicsoda Jézus Krisztus, és mit tett, hirdetett. Az ismerés egzisztenciális megragadottság, életünk legfontosabb része. Ha ott élne egyházunkban a mélységes kapcsolat a tagok és Jézus, a közösségek tagjai és vezetőik között... bizony hatásosabb lenne a tanúságtévő erőnk!

Jézus a „más akolban lévő juhokról” is beszél. Isten Országában minden embernek helye van. Jézus elkezdte a munkát, amit a mindenkori tanítványoknak kell folytatniuk.

Csak az elkötelezett, Jézus mintájú közösségek és vezetőik lesznek képesek a művet tovább vinni. „Életét adja juhaiért”. A rövidke szakaszban ötször fordul elő ez a kifejezés. Lemondás, áldozatvállalás nélkül, ha kell, a legnagyobb áldozat vállalása nélkül nem megy! Jézus azért jött, hogy egy másfajta étellel ismertessen meg bennünket. Az egymásért vállalt áldozat, a szeretetkapcsolatok elevenen tartása, az odafigyeléssel a kisebb nagyobb segítő szolgálatokig ezek fogják éltetni a jézusi közösségeket.

Ismerem-e, követem-e Mesteremet, Jézust? Biológiai életemből mennyit áldozok fel a szeretet életért? A tanúságtételt, az Ország szervezését másoktól, esetleg csak a papoktól várom?

Kívánom is a kedves testvéreknek, hogy jó válaszokat adjanak ezekre a kérdésekre és életük kövesse is ezeket a válaszokat, mennyei Atyánk öröme és embertársaink hasznára.

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

Sokszor nem a *kimondhatót* mondjuk ki, hanem a *kimondhatatlant*.

***

...mert mindig egy olyan vonat után szaladunk, amit már régen lekéstünk.

***

Az *észt* már felfedeztük, de az *ostobaságot* még nem.

***

A határ átlépéséhez végtelenül *kevés* kell, mégis ez a *legtöbb*.

***

A *vallási* kérdésekre nem mindig *vallási* a válasz.

***

Életünk nagy része azzal telik, hogy kiigazítsuk a mások rólunk alkotott képét.

***

Életcél: meglátni azt, amit még senki sem látott meg!

***

Nem érdemes lebontani azt a falat, amely mögött egy másik fal van.

***

Előrelát, aki hátra is néz.

***

Csak egy hiteles forradalom van: *a másként gondolkodás*.

***

Az *emlékezés* harcol a felejtés ellen, de a *felejtés* nem felejt.

***

Ha az értéktelen nem az érték helyén áll, akkor még nincs okunk az aggodalomra.

***

Talán a becsületet nem lehet túlbecsülni.

***

A világ megismerhető, de félre is ismerhető.

***

Napi aktualitás. Nem vagyunk meggyőződve a meggyőződéseinkről.

***

Az egészség végül is beteggé tesz...

***

Minden nagy ember a népből származik, de csak kevesen élnek köztük.

***

A világot nem elemeiből lehet megérteni, hanem rendeltetéséből.

***

Nem a hiány szüli a sóvárgást, hanem a jólét.

***

Ami az emberben belül nem történik meg, az nincs is.

***

...s vajon, mit tud a *nappal* az éjszakáról, s az *éjszaka* a nappalról?

***

A legszentebb és a legbűnösebb ember, akikkel valaha is találkozhattunk, azok mi magunk voltunk.

***

Nem *szíveségből* kell cselekedni, hanem *szívesen!*

***

Jó lenne, ha ott tartanánk, ahol a régi bölcsek tartottak.

***

A történelem igazi értelme sokkal inkább az *eljövendőben* van, mint a *múltban*.

***

Totális ateizmus: már az Ördög sem hisz Istenben.

***

A *hasonlóság* különbözik, a *különbség* hasonlít.

***

Nem a művész találja ki a művészetet, hanem csak rátalál.

***

A sors, amivel megáld, azzal ver meg.

***

Ahol sok a gazda, rossz dolga van a szolgának.

***

Mit törődünk az idővel, ha a végtelen az otthonunk!?

***

Az ember nem a világban van, hanem szerves része annak.

***